БІБЛІОТЕКА
ГР. КАТ. КАПІТУЛИ
в Перемишлі
Ч.

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1911. Выдано 22. Марта Ч. III.

Ч. 13.

Ч. 88/орд. Вепôльный листъ пастырскій Австрійского Епископату.

Архіепископы и Епископы Австрійскои державы!

Возлюбленому и Всечестному Клирови свому миръ о Господѣ!

Всечестнѝ Братя!

Вашѝ Владыки, зôбранѝ о Господѣ въ Вѣдни уважали за дуже важный обовязокъ свого уряду пôслати до Васъ, Найдорожшѝ Братя, пастырскій листъ, высказуючій слова такъ потѣхи якъ и заохоты. Бо часы тяжкѝ и повнѝ небезпеченьства. Мусимъ сказати зъ Мататіемъ: „Нынѣ ѹ̆крѣпи̂ сѧ гордынѧ и̂ ѡ̆бличе́ніе, и̂ вре́мѧ низвраще́нїѧ, и̂ гнѣвъ ꙗ̆рости. И̂ нынѣ ча́да возревнꙋ́йте зако́нꙋ, и̂ дади́те дꙋ́шы ва́шѧ за завѣ́тъ ѿ̆цевъ на́шихъ. Помѧни́те дѣла̀ отцъ на́шихъ, ѧ̆же сотвори́ша въ родѣ́хъ свои́хъ.“ (I. Макк. 2. 49—51). Ось вже є тѝ часы, про яки Христосъ Господь пророкувавъ: „И̂ бꙋ́дете ненави́димы всѣ́ми ꙗ̆зы́ки и̂́мене моегѡ̀ ра́ди. И̂ тогда̀ соблазнѧ́тсѧ мно́зи и̂ дрꙋ́гъ дрꙋ́га предадѧ́тъ и̂ возненáведитъ дрꙋ́гъ дрꙋ́га: И̂ мно́зи лжепроро́цы во́стáнꙋтъ, и прелстѧ́тъ мнѡ́гїѧ: И̂ за ѹ̆множе́ніе̂ беззако́нїѧ и̂зсѧ́кнетъ любы́ многихъ“. (Мат. 24. 9—12) Якъ много католикôвъ говорить, коли не словами, то при найменше дѣлами: „Прі̂йдите ѹ̆бо, и̂ насладимсѧ настоѧ́щихъ благи́хъ и̂ да не пре́йдетъ на́съ цвѣ́тъ житїѧ. Оувѣнча́емъ на́съ ши́пковыми цвѣ́ты, пре́жде не́же ѹ̆вѧ́нꙋтъ. Ни̂ е̂ди́нъ

ѿ насъ лишенъ да бꙋдетъ нашегѡ наслажденіѧ, вездѣ оставимъ знаменіе веселіѧ ꙗкѡ сіѧ часть наша. Насиліе сотворимъ ꙋбогꙋ праведномꙋ, не пощадимъ вдовицы. Да бꙋдетъ же намъ крѣпость законъ правды·“ (Прем. 2. 6—11). И въ нашôмъ часѣ дуже часто справджує ся слово Духа Св. „Єгда прїидетъ нечестивый въ глꙋбинꙋ зѡлъ, не радитъ“ Притч. (Сол. 18. 3.) Навѣть теперъ повстають лжепророки, якъ Христосъ предсказавъ и показують „знаменіѧ и чꙋдеса, ꙗкоже прелстити, аще возможно и избранныѧ.“ (Мат. 24. 24.) Щожь отже Намъ и Вамъ найдорожшй Братя, треба дѣлати и въ чôмъ запобѣгати, щобы мы въ якъ найлучшій способъ помогли душамъ вôдкупленымъ найцѣннѣйшою кровію Христа въ теперѣшнôмъ часѣ такъ выставленымъ на небезпеченьства и збôльшили славу Божу на земли? Вôдповѣдь дає Симонъ Петръ, князь апостолôвъ: „Братіе, трезвитесѧ, бодрствꙋйте занѐ сꙋпостатъ вашъ діаволъ, ꙗкѡ левъ рыкаѧ, ходитъ искій кого поглотити: Емꙋже противитесѧ тверди вѣрою.“ (I. Петръ. 5. 8. 9). И справдѣ: „сіѧ єсть побѣда побѣдившаѧ мїръ вѣра наша.“ (I. Іоанъ. 5. 4.) Праведникъ пôсля словъ св. Духа: ѿтъ вѣры живъ бꙋдетъ.“ (Рим. 1. 17.) отже тымъ бôльше священики мають жити зъ вѣры и цѣле священиче житє має бути мовбы заявою и поясненемъ католицкои вѣры. У всѣхъ вѣрныхъ Христовыхъ вѣра єсть початкомъ, коренемъ и жереломъ добрыхъ дѣлъ; тымъ паче у священикôвъ вѣра католицка має бути початкомъ и кôнцемъ всѣхъ працъ и змагань. Священики безъ вѣры або зô слабою вѣрою суть: „облацы безводни ѿ вѣтръ преносими: древеса єсенна безплодна,... искоренена“ (Посл. Юд. 12.) суть, „кладенцы сокрꙋшеныѧ, иже не возмогꙋтъ воды содержати.“ (Іер. 2. 13.) суть жовнѣры безъ збруѣ, суть звѣтрѣлою солею: „нивочтоже бꙋдетъ ктомꙋ, точію да изсыпана бꙋдетъ вонъ и попираема человѣки.“ (Мат. 5. 13.)

Зъ надприроднои вѣры выцвѣтає се апостольске мужество, на якôмъ у всѣхъ прикростяхъ и противностяхъ нашого уряду остоюємъ ся непохитнй и неустрашимй духомъ, знаючи зъ обявленои вѣры, що ведемъ борбу Господню. Та сама обявлена вѣра учить насъ, що Христосъ Господь потѣшавъ своихъ апостолôвъ, трохи побоючихъ ся словами: „Дерзайте, ꙗкѡ азъ побѣдихъ мїръ.“ (Іоан. 16. 33.) А коли апостолы середъ морскои бурѣ зъ трѣвогою серця закликали до Господа: „Спаси ны погибаемъ!“, Христосъ тодѣ пробудивши ся зганивъ ихъ словами: „Что страшливи єстѐ маловѣри? Тогда воставъ запретѐ вѣтрѡмъ и морю, и бысть тишина велїѧ.“ (Мат. 8. 26.) Той самъ Господь, що своєю всемогучостію наказавъ вѣтрамъ и морю, прирѣкъ своѣй церквѣ, що врата адовй не переможутъ єи. А вертаючи до Отця потѣшавъ апостолôвъ словами: „Се азъ съ вами єсмь во всѧ днй до скончанїѧ вѣка.“ (Мат. 28. 20). Справдѣ дорогй Братя, Господь близько, Господь зъ нами, помагаючи намъ заєдно и даючи плоды нашихъ трудôвъ въ пору вôдъ Отця назначену. Се не наша справа яку мы ведемъ, але справа всемогучого Бога, якій пôсля Псалмопѣвця (Пс. 2. 4.) посмѣє ся надъ своими ворогами и поругає ихъ; єсть справа Господа, якій прирѣкъ присягою, що своихъ, котрй суть въ свѣтѣ не опуститъ.

Отже будьте доброи надѣѣ, найдорожшй братя и будьте мужами повними Духа Св. и скрѣпленими апостольскою вôдвагою. Ничь нема для Церкви, для Божихъ дѣлъ и трудôвъ священичихъ такъ небезпечного и ничь, щобы якій небудь поступъ такъ здержувало, якъ якесь пригноблене душевне, що, закимъ зачне ся борба, вже все уважає за програне, и на заохоты и на змагане другихъ звычайно вôдповѣдає: Хто на супротивъ струѣ? На що придасть ся, що поможе? Пригадаймо собѣ всечестнй Братя, що Богъ наша сила, а коли Богъ зъ нами, кто проти насъ? Памятайте, що жерела и коренѣ дѣлъ вôдносячихъ ся до спасенія душь не лишень полягаютъ на нашихъ змаганяхъ, але еще бôльше на ласцѣ Бога, що навѣть зъ каменѣвъ може двигнути дѣтей Авраамовыхъ. (Мат. 3. 9.) Всемогущій Богъ пôславъ насъ и приказавъ намъ, учити всѣ народы, и учити ихъ захувати все, що намъ поручивъ. Робимъ дѣло Бога, якого ангелъ не замѣтъ. „Какѡ бꙋ́детъ сіе́?“ вôдповѣвъ: „Ꙗ́кѡ не ї́знемо́жетъ ѿ Бо́га всѧ́къ глаго́лъ,“ (Лук. 1. 34. 37.) Тому найдорожшй Братя, дѣлайте бодрй силою въ вашôмъ урядѣ и вашихъ обовязкахъ! Маемъ помôчь Божу, его рамя еще не скоротило ся и боре ся за нами. Маемо крôмъ сего ласку вôдъ Бога привязану до нашого священичого уряду, сю ласку, яка есть въ Васъ черезъ положене рукъ нашихъ. Просимъ Васъ, всечестнй Братя, щобысьте зъ дня на день бôльше розбуджовали сю ласку, якою Богъ неначе Самъ на Себе наложивъ обовязокъ, подавати намъ всякй помочи и пôддержки, потрѣбнй до спасенного и успѣшного душпастырства. Чимъ бôльше борба натискає, и власнй силы упадаютъ, тымъ бôльше потребуемъ помочи вôдъ Святого и заступництва зъ Сіона. Отже жіймо и дѣлаймо зъ надприроднои вѣры, а вѣра тая дасть намъ найсильнѣйшу певность, що нарештѣ побѣдимо, або радше поправимо ворогôвъ Божихъ и противникôвъ Церкви.

Нѣякъ не годитъ ся попадати въ зневѣру що до Церкви и плодôвъ нашои працѣ. Се учитъ вѣра католицка. Божь божественный Спаситель, що естъ зъ нами ажь до кôнця вѣка сказавъ: Небо и земля мине ся, а мои слова не минутъ ся. Та не лишень обявлена вѣра, але и здоровый розумъ и исторія, яка есть учителькою всего поучає, що въ католицизмъ нѣякъ не годитъ ся тратити вѣру, якъ се чванятъ ся еи противники. Католицка церковъ естъ орґанізмъ найбôльшій и найсильнѣйшій на свѣтѣ; царство Боже, що не естъ зъ сего свѣта, естъ не лишень найдавнѣйше але и найславнѣйше найвеличавѣйше и въ собѣ самôмъ найбôльше зъединене, именно зъединене наукою, тайнами и ерархією. Ни одинъ другій орґанізмъ естъ такъ розвиненый и може по цѣлôй землѣ такъ успѣшными средствами осягати своеи цѣли, якъ католицка Церковь. Въ кождôй навѣть меншôй громадѣ, сей орґанізмъ мае принайменше бодай одного мужа образованого т. е. душпастыря, якій цѣлого себе торжественнымъ обѣтомъ посвятивъ на службу Церкви. И въ кождôй парохіи сей орґанізмъ мае принайменше одно мѣсце зборôвъ, и що недѣлѣ сходятъ ся вѣрнй, якихъ серця проповѣданемъ слова Божого

и богослуженемъ, при спôвдѣланю майже всѣхъ людскихъ штукъ зъ божою ласкою пôдносятъ ся въ гору до любови Бога и почитаня Церкви. И одного и того самого свята майже неизчислимѝ священики въ дуже численныхъ Церквахъ обдуманими ученими науками промовляютъ до народа и голосятъ тую саму науку и тѝ самѝ тайны и послушеньство для тои самои іерархіи. Дежь на свѣтѣ, всечестнѝ Братя есть орґанізація такъ широко розлита, такъ сильна, такъ успѣшна? И зъ якоижъ причины мы слабои вѣры коли кромѣ сего Божа правда и ласка Божа суть при насъ?!

Будьте отже доброи надѣѣ найдорожшѝ Братя и не бôйте ся! Говорѣмъ и молѣмъ ся за святымъ апостоломъ Павломъ: ꙗ҆коже и҆збы́точествꙋ́ютъ страда́нїѧ Хрⷭ҇то́ва въ на́съ та́кѡ Хрⷭ҇то́мъ и҆збы́точествꙋ́етъ и҆ ᲂу҆тѣше́нїе на́ше“ (II. Кор. 1, 5.)

Але естъ се прикметою роздѣлюваня ласкъ Божихъ, що божôй ласцѣ, котрои нѣколи не бракуе, заедно мае вôдповѣдати наше спôвдѣлане. Длятого мы священики маемъ молити ся и вѣрити, неначе бы вôдъ самои ласки божои все зависѣло, и рôвночасно маемъ працювати всѣми силами неначе бы лишень вôдъ нашого спôвдѣланя малибы мы сподѣвати ся плодôвъ. Богъ не покине ся своихъ обѣтницъ и цѣлкомъ певно буде дѣлати, що до Него належитъ. Коли и мы дѣлаемъ, що до насъ належитъ, наше душпастырство безъ сумнѣву принесе трійцятькратный або шѣстьдесятькратный або и стократный плодъ. (Мат. 13. 8.) И про се наше спôвдѣлане, такъ дуже потрѣбне, долучаемо дальшу заохоту и заклинаня для васъ, найдорожшѝ Братя.

Найважнѣйшимъ дѣломъ кождого чоловѣка, а тымъ бôльше кождого священика, естъ освячуване свое власне. Коли бажаемъ пôсля девѣзы Пія X. славно пануючого, все вôдновити въ Христѣ, треба щобы мы передше вôдновили себе самыхъ въ Христѣ Іисусѣ. Се естъ реформа найпотребнѣйша и найхосеннѣйша реформація зъ дня на день можлива, реформація, яка не робитъ анѣ гуку анѣ шуму, не выкликуе диспутъ анѣ спорôвъ, але зато приноситъ якъ найхосеннѣйшѝ плоды. Кромѣ сего се естъ реформація зъ якои на страшнôмъ судѣ на першôмъ мѣсци маемъ здати рахунокъ, и на ничь не придастъ ся передъ всемогучимъ судіею, коли мы за нашого житя якъ найусильнѣйше домагали ся реформы цѣлого свѣта и Церкви а не дбалисьмо про зреформоване себе самыхъ. Длятого старай ся всечестный Брате, що дня поступати въ освячуваню и реформованю своимъ власнôмъ, щобы ты самъ, коли другимъ проповѣдаешь, не зôставъ вôдкиненый (Кор, 9. 27.) Ось тобѣ дуже много и найуспѣшнѣйшихъ средствъ осьвященя: молитва, розважане, испытъ совѣсти, почитане Найсв. Тайнъ, сповѣдь, побожне читане, духовнѝ вправы. Найважнѣйша справа кождого дня естъ поступъ въ нашôмъ освячуваню, зъ якого то поступу всѣ нашѝ труды Божу помôчь зъ дня на день щоразъ бôльше будутъ черпати.

Изъ змаганя, себе самого зъ дня на день щоразъ бôльше освячувати, выростае примѣръ добрыхъ дѣлъ, який е живымъ евангеліемъ для вѣрныхъ „благочестіе на все полезно ѣстъ“ (I. Тім. 4. 8.) напоминае учитель народôвъ свого ученика Тимотея. Побожнôсть е пожиточна, а навѣть конечна до душпастырства. Бо священикъ, якій не мае любови и освящаючои ласки естъ пôсля Апостола якъ мѣдь звеняща, або „кимвалъ звѧцаѧй.“ (I. Кор. 13. 1.) Безчисленнѝ суть дары, якихъ домагають ся вôдъ священикôвъ передъ всѣмъ въ нашихъ часахъ. Але першій даръ, якого пôсля права и справедливости у кождого священика домагае ся естъ даръ святости житя. Священикъ якого житє есть противне Евангелію, есть противеньствомъ въ самôмъ собѣ и згôршенемъ не лишь передъ Богомъ и церквою, але передъ свѣтомъ. Свѣтскѝ люди дуже часто забувають, що всѣ, отже и они самѝ суть весь часъ зобовязанѝ до службы Божои, однакъ нѣколи не забувають, що священикъ цѣлковито посвятивъ ся и зобовязаный до примѣру добрыхъ дѣлъ. Тому, що у другихъ выдае ся легкимъ, у священикôвъ уважае ся за тяжше и повстають згôршеня. Свѣтски люде на пр. ходять до театрôвъ, ходять до реставрацій, и легковажать небезпеченьства, якѝ звôдси грозять ихъ душамъ, але гôршать ся, коли священики ходять на тѝ самѝ представленя, до тыхъ самыхъ реставрацій и дуже добре знають, що они суть зовсѣмъ противнѝ гôдности священичôй и що суть найблизшою нагодою до тяжкого грѣха. До насъ священикôвъ и передовсѣмъ до нашого уряду вôдносять ся слова св. Павла: „Сіѧ бо ѣстъ волѧ Бжіѧ, свѧтость ваша.“ (I. Слун. 4. 3.) и въ Апокалипсѣ: „Ѝ праведный правдꙋ да творитъ ещѐ, ѝ свѧтый да свѧтитсѧ ещѐ.“ (Апок. 22. 11.)

Разомъ изъ святостію священикъ передовсѣмъ въ нашихъ часахъ потребуе науки. „Оустнѣ іереовы сохранѧтъ разꙋмъ, ѝ закона взыщꙋтъ ѿ оустъ егѡ: ꙗкѡ Ангелъ Господа Вседержителѧ ѣсть.“ (Малах. 2. 7.) учивъ пророкъ Малахія вже про священикôвъ Старого завѣта. Коли нынѣ наука етсъ неначе царицею свѣта, и пôдъ ослоною и претекстомъ науки вороги святои Церкви ставлять ряды боевѝ и зъ дня на день роблять щоразъ то завзятѣйшѝ приступы супротивъ правды вôдъ Бога обявленои, отже потреба щобы того рода напады вôдпирати и розбивати оружемъ того самого рода. Святе вôйско нехай буде узброене супротивъ множества учителѣвъ пôдхлѣбляючихъ ухамъ. Кождый священикъ сего вѣку мае бути апольоґетомъ, такъ житемъ, якъ наукою и своимъ знанемъ, якъ се напоминае св. Павло: „да силенъ бꙋдетъ ѝ оутѣшати во здравѣмъ оученіи, ѝ противѧщиѧсѧ обличати. Сꙋть бо мнози непокориви словцы.... ѝхже подобаетъ оуста заграждати.“ (Тіт. 1 9. 11). Священикамъ передовсѣмъ потребне святе знане. Оно належитъ до ихъ уряду и справедливо для священикôвъ называе ся осмою тайною. Треба плекати всѣ науки святого знаня, але найбôльше вôдповѣдно до потребы часу ту науку, яка робитъ нашу службу розумною. Наколи часъ позваляе, треба плекати такожъ свѣтски науки, передовсѣмъ для сеи цѣли, щобы при ихъ помочи успѣшнѣйше боронити обявленои правды.

Всечестнѝ Братя! Любѣтъ и дослѣджуйте писань! Не терпѣтъ страты часу! Учѣтъ ся вôдъ противникôвъ! Кôлько то єстъ ученыхъ якѝ майже цѣлѝ ночи переводятъ безъ сну и чуваютъ надъ своими розслѣдами, щобы доказати, що релїґія Христова пуста, а єго Церковь треба зъ коренемъ повалити. А мы, якихъ Христосъ назвавъ не слугами, а приятелями своими, и якимъ повѣривъ душѣ вôдкупленѝ найцѣннѣйшою кровію своєю, мы можемъ шукати выгôдного спочинку або смѣємъ пошуряти розрывкамъ? Всечестнѝ Братя, „любы Бжїѧ обдержитъ насъ.“ (II. Кор. 5. 14.) Небезпеченьства душь и потребы церкви домагаютъ ся вôдъ всякого зъ насъ неустанныхъ и ревныхъ трудôвъ. Церковь католицку треба порôвначи зъ домомъ, пустошенымъ тяжкимъ пожаромъ зъ руки противникôвъ. Въ часѣ пожару не пытає ся що єстъ кождого обовязкомъ письменно усталенымъ, але кождый, хто єстъ доброи волѣ, скôлько може, стôлько добуває вôдваги. Такъ и мы запаленѝ ревностію дому Божого, маємъ працювати зъединеними и всѣми силами. Нашою же працею нехай буде кромѣ душпастырства передовсѣмъ замилованє въ наукахъ. Въ клирѣ єстъ дуже много быстрыхъ талантôвъ. Треба старати ся и дуже налягати на се, щобы кождый священикъ выбравъ собѣ улюблену науку, у якій старавбы ся вôдзначати ся не занедбуючи того, що потрѣбне зъ другихъ наукъ. Такимъ чиномъ вôтчина въ короткôмъ часѣ стала бы богатою въ священикôвъ правдиво ученыхъ, на хвалу и якъ найбôльшій пожитокъ церковь. Тымъ способомъ дуже скоро замовкла бы ся поголоска, про наукову низшôсть клира и люди, якихъ называютъ интелїґентными, о скôлько вôдступали бы вôдъ простои дороги, лекше найшли бы поворотъ до Церкви. Длятого всечестный брате, працюй „ꙗкѡ добръ воинъ Іисꙋсъ Хрⷭ҇товъ,,,,. злопостраждѝ, дѣло сотворѝ благовѣстника, слꙋженіе твоє ѝзвѣстно сотворѝ.“ (II. Тім. 2. 3; 4. 5).

При тôй нагодѣ єще и єще разъ Васъ заохочуємо, найдорожшѝ братя, щобысьте ревно и зъ зъединеними силами спôвдѣлали для пропаґованя идеи католицкого університета и для успѣшного попираня основаня згаданого університета въ Сольноградѣ.

До перворядныхъ працъ священичихъ належатъ проповѣданє слова Божого и катихизôванє молодѣжи. Нашь вѣкъ має якійсь характеръ матеріялістычный. Змаганє людій видимо бôльше привязане до земныхъ справъ и звôльна нанѣть нечайно христіяне забуваютъ на пересторогу учителя народôвъ: „вы́сшихъ ѝщѝте, ѝдѣже єсть Хрⷭ҇тосъ ѡ҆деснꙋю Бога сѣдѧ. Горнаѧ мꙋдрствꙋйте, не земнаѧ.“ (Кол. 3 1: 2.) Проти сего земского змаганя, яке єсть похоть очий, похоть плоти, и житєва гордôсть, лѣкомъ єсть проповѣданє Божого слова и выхованє христіяньскои молодежи. Пôсля св. Павла (Евр. 4, 12). слово Боже єсть живе и дѣяльне и острѣйше вôдъ всякого обосѣчного меча. Одначе ся майже чудотворна успѣшнôсть буває лишень въ проповѣди ясно понятôй и побожно передуманôй. Отже поученє себе и розважанє маютъ ити передъ проповѣданємъ Божого слова чи то въ церквахъ,

чи то въ школахъ. Католицке выховане молодежи черезъ катихизаціи есть тымъ бôльшого значѣня, що то выховане для бôльшои части ученикôвъ есть одинокій на цѣле житє систематичный курсъ о науцѣ и житю христіяньскимъ. Значно бôльша часть людей що найбôльше тôлько знає и тôлько практикує зъ христіяньскои релиґіи, скôлько навчила ся въ школахъ вôдъ катихита и вправила ся. Скарбъ вѣры, якій въ серцяхъ ученикôвъ зложивъ катихитъ, есть ся квота, зъ якои обильности приходитъ ся черпати цѣле житє, зъ чого тымъ яснѣйше видно, якъ дуже великои ваги есть катихизоване. Въ нѣжнôмъ вѣцѣ есть пригожій часъ и въ молодости суть дни спасенія, коли невинность серця разомъ зъ влитими чеснотами дає катихизуючимъ добру и найлѣпшу почву, яка въ своѣмъ часѣ дасть стократный плôдъ. Звôдси еще разъ и рѣшучо кладемъ натискъ, що катихизація есть рѣчею якъ найбôльшои ваги и проте она вымагає пильного приготованя. Нумо найдорожшѝ Братя! Христосъ Господь приказавъ намъ: „шéдше въ мірѣ весь, проповѣдите еуліе всéй твáри.“ (Марк. 16. 15). Тваръ Богу наймилѣйша безъ сумнѣву суть малѝ дѣты, бо Спаситель божественный сказавъ: „ѿстáвите дѣтéй и не возбранѧйте имъ пріити ко мнѣ: таковыхъ бо есть царство небéсное.“ (Мат. 19. 14.)

Для душпастырства и въ загалѣ для цѣлого священичого уряду вельми гôдна порученя есть якато чемнôсть въ обходженю ся зъ людьми, очивидно чемнôсть священича, яка есть цвѣтомъ и плодомъ священичихъ чеснотъ, именно: покоры, лагôдности, любови, умѣрковання и чистоты. Кождый се знає, якъ дуже цѣнятъ чемнôсть, передовсѣмъ люде бôльше образованѝ, и якъ дуже якій то бракъ чемности въ душпастырованю може стати ся жереломъ дуже тяжкого зла. Божа Мудрôсть упоминає насъ: „Чáдо въ кротости дѣлá твоѧ препровождáй, и человѣкѡмъ пріѧтнымъ возлюбленъ бꙋдеши. Ѥликѡ великъ еси, толикѡ смирѧйсѧ, и прéдъ Гдемъ ѡбрѧщеши благодáть.... Вышшихъ себѣ не ищи и крѣплшихъ себѣ не испытꙋй: ꙗже тебѣ повелѣнна, сіѧ разꙋмѣвáй“.... (Прем. сына Сір. 3. 17—22). Про се думаючи и въ лагôдности и покорѣ дѣлаючи и поступаючи будемъ надѣленѝ сею любою чемностію, яка вѣрныхъ дѣлає готовыми до послушеньства и пошанованя зглядомъ священикôвъ.

Усильно Вамъ, всечестнѝ Братя, поручаємъ взаимну любовь, вспôльне братерство, священичу солѣдарнôсть. Псалмопѣвець говоритъ: „Сѐ что̀ добро̀, илѝ что̀ красно̀, но е҆́же жи́ти бра́тіи вкꙋ́пѣ.“ (Пс. 132. 1). А въ притчахъ читаємъ: „Бра́тъ ѿ бра́та помага́емъ, ꙗ҆́кѡ гра́дъ тве́рдъ и высо́къ.“ (Притч. 18. 19.) А Христосъ царъ и взôръ священикôвъ учитъ: „Запо́вѣдь но́вꙋю даю̀ ва́мъ, да лю́бите дрꙋ́гъ дрꙋ́га, ꙗ҆́коже возлюби́хъ вы, да и вы̀ лю́бите себѐ. Ѿ се́мъ разꙋмѣ́ютъ всѝ, ꙗ҆́кѡ мои̇ ᲂу҆ченицы̀ е҆стѐ, а҆́ще любо́вь и҆́мате междꙋ̀ собо́ю.“ (Іоан. 13. 34. 35.)

Изъ взаимнои любви и братерства повстає солідарнôсть клира въ нашихъ часахъ такъ дуже потрѣбна. Якъ Христосъ предсказавъ (Іоан. 15. 19.) ненавидитъ насъ свѣтъ. Церковь и еи слугъ майже всюди окружає ворожнеча. „Антиклерикалізмъ“ есть девізою тыхъ, що зôйшли ся разомъ проти Господа и его Христа.

Дар о. Архідіякона
А. Зубрицького

Чимъ бôльше число нашихъ ворогôвъ, тымъ бôльше потрѣбна солідарнôсть клира: „Всѧко царство сáмо въ собѣ раздѣлѧѧсѧ запꙋстѣетъ: и дóмъ на дóмъ пáдаетъ.“ (Лук. 11. 17.) такъ перестерѣгае Христосъ Господь. Напоминаемъ васъ, найдорожшѝ Братя, словами святого Павла: „Молю ꙋ̆бо вáсъ, достóйно ходи́ти звáніѧ, въ нéже звáни бы́сте: Со всѧкимъ смиреномꙋ́дріемъ и кротостію, съ долготерпѣніемъ терпѧ́ще дрꙋгъ дрꙋга любóвію. Тщáще сѧ блюсти̑ ѐдинéніе дꙋ́ха въ союзѣ мира.“ (Ефес. 4. 1—3.) Нехай отже буде здалека вôдъ клира весь рôдъ зависти, що досить часто случаеся межи клиромъ. Завистъ есть донькою ненависти Любовь есть чеснота божа завистъ и ненависть противлять ся любви и тому суть головними грѣхами, коренями грѣхôвъ, зъ якихъ прозябае цѣлый рядъ грѣхôвъ. Нехай отже буде богато взаимнои любви у кождого зъ васъ! (II. Сол. 1. 3.)

Святе вôйско есть пôсля думки Спасителя боевымъ рядомъ добре устроенымъ. Вселеньскому архіереереви сутъ пôдчиненѝ епископы, епископамъ пôдчиненѝ священики. Межи поодинокими ерархичными степенями заходитъ вôдношене, яке канонисты называютъ старшиньство и пôдчинене. Канонічне послушеньство есть складовый елементъ церкви, а священикъ, якій вôдмовляе послушеньства старшымъ, потрясае о скôлько въ его силахъ, основою Церкви. Въ святôмъ письмѣ найбôльшими похвалами величае ся чесноту послушеньства: „сѐ послꙋшáніе пáче жéртвы блáги.“ (I. Царс. 15. 22.) „близъ бꙋ́ди ѐже слꙋ́шати, пáче даѧ́ніѧ безꙋ́мныхъ жéртва твоѧ̀.“ (Еккл. 4. 17.) „Сердца̀ прáведныхъ поꙋчáютсѧ вѣрѣ.“ (Притч. 15. 28.) Напоминаемъ отже Васъ всечестнѝ братя, словами святого Павла: „Повинꙋ́йте сѧ настáвникѡмъ вáшимъ и покарѧ́йтесѧ, тіи̑ бо бдѧ́тъ ѿ дꙋшáхъ вáшихъ, ꙗ̆кѡ слóво воздáти хотѧ́ще: да съ рáдостію сіе твóрѧтъ, а не воздыхáюще: нѣ́сть бо полéзно вáмъ сіе̑.“) Евр. 13. 17.) Звôдси то и св. Августинъ напоминае: „Не зможе пôдчиненымъ приказувати сей, хто самъ себе не пôдчинитъ высшому. И се есть миръ, якій дôстае ся на земли людямъ доброи волѣ, се житє скôнченого и довершеного мудрця: (Зъ кн. св. про бесѣду Господа на горѣ). И справдѣ, якъ свѣдчитъ исторія не лицюе клирови непослухъ и некарнôсть. Бо кôлько разôвъ епископы зачали вôдмовляти послушеньства найвысшому Архіерееви, сейчасъ ставали ся слугами свѣтскои Власти, яка запановувала надъ ними. А кôлько разôвъ священики вôдмовили послушеньства належного епископамъ, ставали ся пôддаными и невôльниками простолюдя и демаґоґôвъ, якѝ пановали жорстоко и преможно надъ клиромъ. А тому, що непослухъ походитъ изъ гордости, а Богъ ґордымъ противитъ ся, покôрнымъ же дае ласку, дуже часто непослушнѝ священики, наче за кару свого непослуху, стали ся невôльниками своихъ пристрастій, а навѣть вôдпадали вôдъ вѣры. Священикъ правдиво послушный всѣ приказы настоятелѣвъ а передовсѣмъ рѣшеня Вселеньскихъ Архіереѣвъ принимае зъ синôвскимъ пошанованемъ. Мае бо се переконане, що Святѣйшій Архіерей, яко такій, що поставленый на сторожи, (Аввак. 2. 1.) лучше знае, що придатне для церкви и клира. А наколи есть якась постанова, якои основы

въ першôй хвили не видно, або яка выдає ся менше вôдповѣдною, священикъ правдиво послушный мимо сего радо окаже послухъ Бо вôнъ знає, що судъ прô потребу и придатнôсть законôвъ церковныхъ належитъ до настоятелѣвъ але не до пôдвладныхъ. А такій послухъ єсть якъ найбôльше заслужительный. Отже заховуйте и боронѣтъ, найдорожшй Братя, канонічный послухъ, а чимъ бôльше вы самй будете плекати послушеньство, тымъ точнѣйше и радше Вашй пôдвладнй будутъ Вамъ оказувати послухъ.

Наша держава, якъ широко розтягає ся, кишитъ вôдъ полѣтичныхъ, національныхъ и соціяльныхъ спорôвъ. Пôсля перестороги Апостола: „Никтоже ко воинъ бывая ѡвязуетсѧ кѹплами житейскими.“ (II. Тім. 2. 4.) священики нехай не мѣшають ся въ тй споры, хиба въ тôмъ намѣрѣ, щобы всюди були заховуванй католицкй принципы и справы були полагоджуванй пôсля нормы тыхже засадъ. Клиръ нехай користає зъ політичныхъ правъ, бо тй прислугуютъ всѣмъ горожанинамъ, але зъ умѣркованємъ, якого треба брати зъ гôдности священичого стану, зъ обовязку доброго примѣру и зъ задачѣ Церкви. Нехай клиръ має се переконанє, що найлучше душпастырство єсть рôвночасно вершкомъ штуки політичнои. Опираючи ся на аксіоматѣ поставленôмъ вôдъ самого Господа: „воздадите оубо кесарева кесареви: й Бжіа Богови.“ (Мат. 22. 21.) священики нѣколи и жадною мѣрою нехай не вôдтягають ся вôдъ патріотичныхъ обовязкôвъ и въ мѣру потребы будутъ вѣрнымъ поясняли слова апостола Павла: „Нѣсть бо власть аще не ѿ Бога: сѹщыѧ же власти ѿ Бога оучинены сѹть... Тѣмже потреба повиноватисѧ за совѣсть... Воздадите оубо всѣмъ дѡлжнаѧ: емѹже оубѡ оурокъ, оурокъ: а емѹже дань, дань: й емѹже честь, честь.“ (Римл. 13. 1. 5. 7)

Епископы мають глубоке пересвѣдчене, що клиръ такожь до сего єсть покликаный, щобы попиравъ и розвивавъ акцію, звану суспôльною, пôсля духа Церкви и науки выложенои черезъ бл. п. Льва XIII, увзглядняючи потребы краины и народа. Клиръ же хосенно вôдданый сѣй акціи нехай заєдно має передъ очима щобы приносячи якусь полекшу земскимъ потребамъ, оживлявъ въ христіянскôй суспôльности духа Христового. Кромѣ сего нехай клиръ въ своѣй суспôльнôй акціи памятає на згадану вже пересторогу апостола: „Никтоже ко воинъ (Бжій) бывая обязуетсѧ кѹплами житейскими.“ (II. Тім. 2. 4.) Длятого въ управахъ институцій економичныхъ и промысловыхъ нехай бере живу участь лишень за згодою Ординарія, а безъ згоды Ординарія нехай не пôднимає ся уряду предсѣдателя або скарбника. До суспôльнои акціи клира належитъ такожь занятє ся католицкими товариствами, прим. учителѣвъ, молодцѣвъ, ремѣсникôвъ, робôтникôвъ. Клиръ нехай надъ ними чуває и працює, не занедбуючи однакъ задля посвяченя ся имъ, сего що стисло належитъ до єго уряду.

Впрочѣмъ, найдорожшй Братя, спочувайте зъ Церквою. Стережѣтъ ся вôдъ блудôвъ сего вѣку, передовсѣмъ вôдъ заблуджень модерністôвъ, якихъ безгнуздя славно пануючій Вселенскій Архіерей Пій X. уже вторий разъ осудивъ.

Зъ дня на день щоразъ бôльше змагає ся борба межи вѣрою а невѣрствомъ. Суть вороги у внутрѣ и поза мурами. Бо модерністы приходятъ до насъ въ овечихъ шкôрахъ, а у внутрѣ суть хижи вовки (Мат. 7. 15.) Стережѣть ся тому вôдъ такихъ лжепророкôвъ! Такі вороги тымъ небезпечнѣйші, чимъ бôльше до нихъ вôдноситъ ся слово Господа: „Бразі человѣкꙋ домашніи ѥгѡ. (Мат. 10. 36.) Межи мурами кипитъ борба зъ модерністами, а поза мурами зъ раціоналізмомъ, матеріялізмомъ и анархізмомъ. Перечатъ основні догматы обявленя, сотвореня, вôдкупленя, навѣть перечатъ историчне истноване Христа. Ростутъ въ силу и число змаганя проти тронôвъ и престолôвъ. Збôльшає ся зухвальство ворогôвъ Христа завдяки безчинности многихъ вѣрныхъ, якихъ любовь остигає. Перестерѣгаємъ тому Васъ всечестні Братя, словами умираючого Мататія: „И нынѣ чада возревнꙋйте закôнꙋ, и дадите дꙋши ваша за завѣтъ ѻтцевъ нашихъ.“ (I. Макк. 2. 50). Славно пануючій Вселенскій Архіерей Пій X. ворогôвъ Креста Христового хоче вигнати тымъ самымъ оружіємъ, якимъ самъ Христосъ вôднѣсъ побѣду надъ лукавымъ свѣтомъ и сатаною. Задля того хоче все обновити въ Христѣ. Працюймо спôльно, найдорожші Братя, зъ нашимъ найвысшимъ вождомъ и обновѣмъ себе и нашу паству въ Христѣ. Чувайте и молѣтъ ся: „живôтъ Нашъ сокровенъ (да бꙋдетъ) со Хрⷭ҇тôмъ въ Бôзѣ.“ (Колос. 3. 3.) Працюйте въ виноградѣ Господнôмъ зъ вѣрою, чекаючи блаженнои надѣи.

Благословеніе Бога всемогущаго Отца † и Сына † и Святого Духа † нехай зôйде на васъ и вашї труды и полишитъ ся на все

У Вѣдни, дня 16. падолиста 1910.

Антоній Іосифъ Кардиналъ Груша, Архіепископъ Вѣденьскій.

Георгій Кардиналъ Копиъ, Епископъ Вратиславскій.

Левъ Кардиналъ Скрбенски, Архиепископъ Праскій.

Іоанъ Кардиналъ Пузына, Епископъ Краковскій черезъ свого Коадютора Анатолія, Епископа Иренопольского.

Іоанъ Кардиналъ Качталеръ, Архіепископъ Сольноградскій.

Францискъ Салезій, Архіепископъ Оломуцкій.

Андрей, Архіепископъ Львôвскій Рускій.

Іосифъ, Архіеп. Львôвскій Латиньскій.

Іосифъ, Архіепископъ Львôвскій Вôрменскій.

Францискъ, Архіепископъ Тирскій и Коадюторъ Вѣденьскій.

Винкентій, Архіепископъ Задарскій.

Францискъ Борджія, Архіепископъ Горицкій.

Іоанъ Хрест., Епископъ Паренцкій и Полянскій.

Михаилъ, Епископъ Лавантинскій.

Филипъ, Епископъ Спалатскій и Макарскій, черезъ Винкентія, Архіепископа Задарского.

Кольоманъ, Епископъ Трикальскій, Апостольскій Вікарій полевый.
Іосифъ Георгій, Епископъ Дубровницкій черезъ Винкентія, Архіепископа Задарского.
Леопольдъ, Епископъ Секавскій.
Францискъ, Епископъ Катарскій.
Іоанъ Хреститель, Епископъ Свято Иполитскій.
Константинъ, Епископъ Перемыскій, Сянôцкій и Самбôрскій, Рускій.
Антоній, Епископъ Веґльскій.
Антоній Бонавентура, Епископъ Люблянскій.
Вальтазаръ, Епископъ Гуркскій.
Іосифъ Севастіянъ, Епископъ Перемыскій Латинскій.
Левъ, Епископъ Тарнôвскій.
Іорданъ, Епископъ Фарскій, черезъ Винкентія Архіепископа Задарского.
Іосифъ Епископъ Крале-Градскій.
Келестинъ, Епископъ Тридентскій.
Григорій, Епископъ Станиславôвскій Рускій, черезъ Константина, Епископа Перемыского Руского.
Павло, Епископъ Берненьскій.
Іосифъ, Епископъ Бріксеньскій.
Іосифъ, Епископъ Будейовицкій.
Рудольфъ, Епископъ Лінцкій.
Іосифъ, Епископъ Литомерицкій.
Францискъ Петроніо, Викарій Капітулярный Терстскій.

Ч. 14.

Ч. 656 Поручаєся библійна Історія Старого и Нового Завѣта.

„Библійна Історія Старого и Нового Завѣта зъ илюстраціями и поясненями популярно опрацьована о. І. Мащакомъ, парохомъ въ Липицѣ горѣшнôй.“ Печатана въ Жовкви 1909. Издатель: Леонтій Ст. Добряньскій, (начальникъ ц. к. Стаціи желѣзнои дороги въ Судовôй Вишнѣ).

Выдане тое старанно оброблене зъ хорошими илюстраціями на 416 сторонахъ великои чвôрки зъ апробатою Всесв. и Выспреосвящ. Митрополичого Ординаріяту Львôвского, поручае ся Всеч. Духовеньству и вѣрнымъ Перемыскои Епархіи.

Получити можна у Впов. Издателя и въ книгарняхъ.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.
Перемышль 20. Марта 1911.

Ч. 15.

Ч. 820. Въ справѣ еквивалєнтовôй належитости.

Ц. к. Дирекція скарбу въ Львовѣ прислала тутъ слѣдуюче:

„Дня 1. січня 1911 розпочало ся семедесятилїтє еквівалинтової належитости. З тої причини, а в цїли виміру згаданої належитости за час від 1. січня 1911. до кінця року 1920 зарядило Міністерство скарбу розпорядженєм з 10. жовтня 1910. в. д. з. ч, 186, що особи правні обовязані до плаченя еквівалєнтової належитости мають **найдальше до кінця цвітня 1911** предложити зôзнанє (фасию) свого маєтку, а то після стану з 1. січня 1911. Особи правні, які мають свій осїдок у Львові взглядно в Кракові або в окрузї повітового Суду с. II. у Львові, взглядно повітового Суду краківского, мають внести зізнанє в Урядї виміру належитости у Львові взглядно в Кракові, всї инші мають єго внести в Дирекциї того скарбового округа в котрім находить ся осїдок дотичної правної особи.

То зізнанє належить зладити на урядових формулярях, в §. 6. згаданого розпорядженя, а сї формулярі можна набути по цїнї 2 с. за аркуш в Економатї краєвої Дирекциї скарбу у Львові (площа Цлова ч. 1.) і у всїх галицких податкових урядах з виїмком львівских. Зізнань зладжених не на урядових формулярахъ скарбова власт не прийме.

Докладнїйші вказівки що до змісту і форми зізнань находать ся в міністерияльнім розпорядженю, наведенім на вступі. Відбитки тогож по цїнї 20 с. за штуку можна набути в Економатї краєвої Дирекциї скарбу і податкових Урядах з виїмком львівских.

В разї непредложеня зізнаня в приписанім терміні буде примінений § 80. закона о належитостях з 9. лютого 1850 в. д. з. ч. 50. в той спосіб що через цїлий десятилїтний период, на котрий вимір еквівалєнтової належитости наступить буде побирати ся належитість в двократній висотї.

Після §. 3. наведеного розпорядженя міністерияльного мають особи правні, котрим після закона прислугує цїлковите або частинне увільненє відъ еквівалєнтової належитости, виказати скарбовій власти титул увільненя і виєднати узнанє тогожь.“

Додатково до повысшого пересилає ц. к. Дирекція скарбу въ Львовѣ слѣдуюче до вѣдомости Всеч. епарх. духовеньства: „Еквівалєнтовій належитости підлягають з окрема церкви, монастырі, церковні бенефіциї (т. є. маєтки на удержанє парохів, сотрудників, експозитів і т. п.), в кінци церковні фундациї (богослужебні і т. п.)

Єсли більше осіб правних отсе власне означених має спільний заряд, то той заряд має по правилу що до кожд ї правної особи предложити осібне зізнанє. Лиш більшу скількість фундація істнуючих при одній і тій самій церкві,

можна обняти одним і тим самим зізнанєм, однак в такім разі належить в тім однім зізнаню подати всї фундациї і при назвиску кождої з них подати маєткові предмети належачі до неї.

Посідачі бенефіций, котрі на підставі закона з 15. лютого 1877. в. д. з. ч. 98 домагають ся права до увільненя від еквівалєнтової належитости (длятого понеже чистий дохід з бенефіцияльного маєтку дня 1. сїчня 1911 не перевисшав 1000 К. річно) мають по правилу після § 27. ровп. Мін. з 10. жовтня 1910 в. д. з. ч. 186 зізнати движимий і недвижимий маєтокъ бенефіциї і виєднати у власти узнанє увільненя.

Міністерство скарбу зізволило однак рескриптом з 10 сїчня 1911 ч. 94147/910 щоби сї бенефіцияти котрим скарбова власть вже за шесте десятилїтє признало увільненє від еквівалєнтової належитости, **а котрих чистий дохід з бенефіцияльного маєтку дня 1. сїчня 1911 все ще квоту 1000 К не переступив**, на разї занехали предложеня зізнаня як також доказів, що увільненє і надалї їм прислугує.

Доперва в такім разї мають то зробити єсли їм скарбова власть доручить друковану „пригадку обовязку зізнаня маєтку в цїли виміру еквівалєнтової належитости“ адресовану „до Отця Пароха“ (взглядно иншого бенефіцияна) „як о управителя маєтку гр. кат. парохії“ (взглядно иншої бенефіциї) або єсли бенефіцияна в инший спосіб візве до зізнаня маєтку.

Увільненє від еквівалєнтової належитости одержане в шестім десятилїтю не увільняє однак в жаден спосіб від обовязку зізнаня маєтку фундаций (богослужебних і *т.* п.) які остають під зарядом дотичного бенефіцияна, а то навєть в такім разї, єсли дохід з маєтку фундаційного вчисляє ся до конґруи. Ц. к. галицка краєва Дирекция скарбу в Львові дня 27. сїчня 1911.“

Повисшій рескриптъ ц. к. Дирекціи скарбу подає ся до вѣдомости Всеч. Духовеньства и до отвѣтного поступованя, а заразомъ поручає ся, щобы Всеч. ОО. парохи въ означенôмъ речинци зôзнаня свои предложили въ противнôмъ бо случаю наразилибы ся на дôймаючѝ наслѣдки зъ недотриманя речинця.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи
Перемышль дня 13. лютого 1911.

Ч. 16.

Ч. 1254. Поручаєся дôмъ торговельно-промысловый „Достава“

Зъ симъ числомъ пересылає Еп. Консисторія „Вôдозву и Вѣсти зъ Доставы“ дому торговельно-промыслового „Достава“ и поручає горячо тоє стоваришенє всеч. духовеньству и вѣрнымъ Нашои Епархіи, котре зъ новымъ рокомъ

1911 отворило філіяльный складъ въ Перемышли то надѣеся що якъ Всеч. духовеньство такъ и вѣрнй Епархіи Перемыскои причинятся до здѣйстненя хорошои цѣли стоваришеня „Достава“ закуповуючи потребнй рѣчи для своихъ Церквей и попираючи тымъ способомъ матеріяльно и морально змаганя згаданои институціи.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи
Перемышль дня 23. Лютого 1911.

Ч. 17.

Ч. 1580, Въ справѣ заробковои емиґраціи.

Зъ покликомъ на тутешнй рѣшеня зъ 18 цвѣтня 1904 Ч. 2152 (Вѣст. епарх, зъ р. 1904 Ч. V. стор. 65—67) и 7. серпня 1905 Ч. 4501 (Вѣстн. епарх. зъ р. 1905 Ч. VII. стор. 74) и литоґрафованй обѣжники зъ 2. липня 1904 Ч. 4005 и 22. марта 1905 Ч. 1539, Еписк. Ординаріятъ звертае увагу Всеч. ОО. Душпастирôвъ та кладе имъ на совѣсть и серце, щобы щиро опѣковали ся рухомъ емиґраційнымъ своихъ парохіянъ на часовй зарôбки поза границѣ нашого краю або и нашои державы.

Въ тôй цѣли належитъ желаючихъ выѣхати на зарôбки:

1) справити по вôдповѣдну пораду и вскаэôвки до нашого питомого товариства св. Рафаила для охороны рускихъ емиґрантôвъ зъ Галичины и Буковины въ Львовѣ (ул. Коперника ч. 36);

2) возвати въ церквѣ, щобы зголосили ся у свого о. душпастыря зъ прошенемъ о розрѣшене вôдъ посту черезъ часъ побуту въ чужинѣ на подаваный имъ тамъ харчь;

3) такъ въ проповѣдяхъ церковныхъ якъ и приватныхъ розговорахъ, якъ найтеплѣйше заохочувати, щобы передъ своимъ выѣздомъ на заробокъ въ дому конечно вôдправили св. сповѣдь а о своимъ побутѣ на зарôбку доносили свому о. душпастыреви.

Еписк. Ординаріятъ симъ удѣляе всѣмъ оо. Душпастырамъ пôдъ 1. выражену власть розрѣшеня вôдъ посту.

Еписк. Ординаріятъ мае повну надѣю, що Всеч. духовеньство душпастырске ревно и совѣстно сповнитъ сей важный для св. катол. церкви и нашого вѣрного народу обовязокъ, въ противнôмъ бо случаю іерей занедбуючій сей обовязокъ, стягавбы тяжку отвѣчальнôсть передъ Господомъ Богомъ.

При тôмъ поручаемо, щобы въ кождôй парохіи була старанно ведена евиденція руху емиґраційного и сповненого ту вôдносячого ся обовязку. Всеч. ОО.

Деканôвъ же зобовязуємо, щобы сю справу поручали до обговореня на Соборчикахъ деканальныхъ а при посѣщеняхъ дек. старали ся переконати, о скôлько Нашй порученя выконуются? и свои въ тôмъ зглядѣ спостереженя вписували въ примѣчаню дотычного протоколу.

Вôдъ гр. к. Еп. Ординаріята
Перемышль 17. Марта 1911.

ХРОНИКА.

Именованя:

Ч. 1137. Всеч. о. Волосяньскій Іоанъ, деканъ Яворôвскій и парохъ въ Краковци, им. орд. комисаремъ для всѣхъ школъ въ Яворовѣ и на передмѣстю Наконечне.

Ч 9514/10. Въ пропозицію на парохію Яворôвъ принятй: 1. Волосяньскій Іоанъ, 2. Паньковскій Илярій, 3. Литиньскій Миронъ, 4. Лепкій Даниілъ. 5. Весоловскій Ант., 6. Левицкій Левъ, 7. Жолкевскій Антоній, 8. Выковичь Алексей, 9. Ґоцкій Брониславъ, 10. Чучкевичь Юл., 11. Бенцѣнъ Андрей.

Каноничну институцію получили:

Ч. 1435. о. Рудавскій Иннокентій на парохію Сосниця.
„ 1436 „ Воляньскій Стефанъ на парохію Смерековецъ.
„ 1437. „ Чеховичь Іосифъ на парохію Рѣчиця.
„ 1438. „ Петрыкъ Володимиръ на парохію Бабина.
„ 1439. „ Федоновичь Левъ на парохію Жапалôвъ.
„ 1440. „ Пѣхъ Теодоръ на парохію Звôръ.
„ 1776 „ Стецишинъ Николай на парохію Долины.

Завѣдательства получили:

Ч. 1435. о. Рудавскій Антоній въ Манастыри.
„ 1437. „ Котысъ Емиліянъ въ Конотопахъ.
„ 1438. „ Накловичь Михаилъ въ Купновичахъ.
„ 1439. „ Гарабачь Стефанъ въ Плазовѣ.
„ 1062. „ Михальчукъ Димитрій въ Лѣщоватôмъ.
„ 1776. „ Есипъ Іоанъ въ Климкôвцѣ.

Сопомочництва получили:

Ч. 1093. о. Вендзиловичь Дамянъ въ Липѣ.
„ 1011. „ Лѣщиньскій Йосифъ въ Глиньску.

Ч. 1438. о. Кузичь Василій получивъ сотрудництво въ Комарнѣ.

Увôльнене вôдъ испыту конкурсового получили:

Ч. 560. о. Олексинъ Илія, парохъ въ Старявѣ сяноцкôй.
„ 867. „ Менциньскій Антоній, парохъ въ Торкахъ декан. Сокальского.
„ 878. „ Пержило Григорій, парохъ Коньскôмъ.
„ 1375. „ Станчакъ Іоанъ, парохъ въ Высоцку.

Ч 1056. о. Чайковскій Володимиръ, парохъ въ Загочевю получивъ вôдличія крылошаньскй.

Презенты получили:

Ч. 1013. о. Грынь Іоанъ на парохію Нижанковичи (въ дорозѣ замѣны).
„ 1183. „ Калужняцкій Орестъ на парохію Павлокома.
„ 1204. „ Венгриновичь Володимиръ на парохію Крецôвъ (въ дорозѣ замѣны)
„ 1297. „ Федевъ Іоанъ на парохію Мижинецъ.
„ 1340. „ Паславскій Николай на парохію Вязовниця.
„ 1606. „ Радошицкій Михаилъ на парохію Лобозовъ.
„ 1678. „ Вербицкій Михаилъ на парохію Улично.
„ 1910. „ Котысъ Володимиръ на парохію Звинячь гôрный.

НЕКРОЛЬОҐІЯ.

О. Константыновичь Юстинъ, парохъ въ Климкôвцѣ, уп. 18/2 1911.
Душа его поручае ся молитвамъ Всеч. Клира.

Вôдъ гр. кат. Еп. Консисторіи.

Перемышль, 20. Марта 1911.

† КОНСТАНТИНЪ,
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого в Перемишлы 1910.